

DVĚ ZMIZELÉ

MINULOST
MŮŽE ZABÍJET

DÍVKY VE VODĚ

DETEKTIVOVÉ
KINGOVÁ & LANEOVÁ
KNIHA PRVNÍ

VICTORIA JENKINS

Strhující thriller s šokujícím koncem

VICTORIA JENKINS

DÍVKY VE VODĚ

Copyright © Victoria Jenkins, 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Andrea Felcmanová, 2018

Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-102-8 (pdf)

VICTORIA JENKINS

DÍVKY VE VODĚ

Přeložila: Andrea Felcmanová

PROLOG

Facka přišla zčistajasna, byla nečekaná a ostrá. Matka zavádila nehtem o chlapcovu tvář a škrábla ho. Zvedl ruku a sáhl na lepkavý škrábanec, z něhož vytékal pramínek krve. Hoch se zahleděl na rozevřený časopis, který matka držela v druhé ruce. Stránky – jako by si na něj ukazovaly prstem – odhalovaly řadu nejrůznějších výjevů: nahá těla, sexuální akty; o spoustě z toho už slyšel, ale ještě nikdy nic neviděl tak zblízka a detailně.

Jeho stále ještě dětské duši se chtělo při pohledu na obnažená těla smát. Matky se však bál. Stále na něj křičela, nadávala mu, jak ta se dokázala rozčítit!

„Tohle není normální,“ prskala. „Proč na to koukáš? Co to do tebe vjelo?“ křičela. Viděl, že je celá bez sebe – tváře jí planuly a kostnaté klouby v zaťatých pěstech zbělely. Z jedovatého tónu jejích slov čísel vztek.

Chlapec se vlastnímu vzteku bránil, ale právě teď, jako už tolikrát, svoji matku nenáviděl. I přes svůj útlý věk prohlédl matčino pokrytectví a nesnášel ho. Hnusil se mu jeho vlastní život i všechno to, co z něj ona udělala.

„Teď jsi zticha, co?“ vyštěkla. Mlčení ji popouzelo ještě víc.

Popadla chlapce za vlasy a odtáhla ho do kuchyně. Dřez byl plný špinavé vody po posledním nádobí. Mizející bublinky pluly po hladině, posledních pár stačilo splasknout, než se rozplynuly úplně.

„Asi by ti prospělo trochu propláchnout oči,“ vyhržovala.

Nesnažil se bránit, až později se divil, proč to nezkusil. Nevzpíral se, když ho s ještě větší razancí popadla za vlasy, nebojoval s ní, ani když mu strčila obličej do kalné vody. Nikdy to neudělal. Prostě vypnul, taky že to trénoval dlouho. V říši fantazie mohl navštívit jakékoli místo. Mohl se stát kýmkoli.

Někdy byl pilotem. Rád fantazíroval o kariéře pilota – jaké by to asi bylo stát se letcem? Mohl by si zaletět, kam by chtěl, mohl by řídit svůj osud vlastníma rukama. Být svobodný jako pták. Ve svých představách slyšel hluk motoru, viděl roztáčení kol na ranveji; cítil v žaludku bouři, která sílila a slábla, jak se letadlo zvedalo a odklánělo od země směrem k nebeským výšinám.

Jindy se stával hercem. Stál v převleku na jevišti a odríkával svoji roli. Byl někým jiným. V publiku seděli diváci, které ale nikdy nespatriil; zahalovala je temnota a světla mířila pouze na něj. Toužil být někým jiným, někde jinde.

Pod vodou zadržel dech, co nejdéle to šlo, a když ho matka vytáhla ven, zalapal po vzduchu a pokoušel se nadechnout. Zdálo se mu, že byl ponořený celou věčnost, netrvalo to však víc než třicet sekund. Skláněl se nad dřezem, kašlal, dusil se a z tmavých vlasů mu stékala po obličejí voda.

*

Tu noc ležel v posteli a před očima mu probíhaly nejhrůznější scény, které jeho dětská mysl byla s to vyobrazit. Když se vrátil do skutečnosti, zmocnila se ho šírává nenávisť: lomcoval jím takový vztek, že se ho sám až děsil.

Chlapec svou matku nenáviděl.

Jednou mu za vše zaplatí.

1. KAPITOLA

„Dneska máš dobrou náladu.“

Inspektorka Alex Kingová pohlédla na kolegyni sedící na místě spolujezdce. Ta si právě okusovala růžek nehtu na palci a pozorovala ji s výrazem, který naznačoval, že u nadřízené šarže dobrou náladu nikdo obecně nečeká. Alex to lidem nezalívala. Za posledních pár měsíců mnoho důvodů k radosti neměla.

„A co má být?“

„Nic,“ řekla konstábl Chloe Laneová a pozvedla obočí. Lehce se pousmála a otočila blondátou hlavu k oknu. Zřejmě se domnívala, že si Alex jejího výrazu nevšimne.

V tom se mýlila.

„Zpívala sis,“ prohodila Chloe, jejíž pozornost upoutal mladík před obchodem s alkoholickými nápoji. Zápolil se psem, který byl téměř stejně velký jako on sám.

„Nezpívala.“

„Ale ano.“

„Kdy?“

„Před chvilkou! Řekla bych, že to byli One Direction?“

Alex zabručela: „To rozhodně ne.“

Možná nakonec přece jen ano. Nemohla dostat tu zatračenou písničku z hlavy. Melodii zaslechla z kuchyně, když Rob odešel dolů uvařit čaj a pustil rádio. Nebyla si jistá, co

si má o tom čaji a rádiu vlastně myslet. Všechno jí připadalo až moc důvěrně známé. Tohle měli mít už dávno za sebou.

A přece, bylo to tu zas. Téměř tři roky po rozvodu.

Zralá část její bytosti si uvědomovala, že to tak být nemá. Sex s bývalým manželem – to je vždycky ošemetná záležitost, ať už z jakéhokoliv důvodu. Ale těžko by manžela dokázala ze svého života vyloučit podruhé. Cožpak si nezasloužila pro jednu kapku štěstí? Neměla snad právo na trochu zábavy?

Není ti devatenáct, je ti čtyřiačtyřicet, napomenula se. A pokud se na scéně objevil bývalý manžel, stěží to mohlo dopadnout jinak.

Ne, nesmí na to myslet! „Možná to byli One Direction.“

Usmála se. Pustila v autě topení. Chloe choulila obličej do bundy, aby se trochu zahřála. Alex se nedivila, že je její kolegyně při své hubené postavě tak zimomřivá. To ráno byla zima pěkně vlezlá, ona však pokles teploty nepocítovala tak výrazně jako její mladší kolegyně. Často si říkala, že by Chloe prospěla pořádná strava a trochu víc péče, ačkoli se zdálo, že Chloeina váha nemá vliv na její bezmeznou energii.

Obloha nad městem byla šedivá a plná těžkých mraků. Nacházely se nedaleko od Pontypriddu a čím dál víc to vypadalo na dešť. Když se blížily ke vjezdu do centra města, snažila si Alex usilovně vybavit poslední slunečný den v této části studeného jižního Walesu. Pro období svátků byl našedlý tón odpolední oblohy typický, totéž platilo o pravidelných dávkách vydatného deště. K tomu období to prostě patřilo.

„Mimochodem, díky za odvoz,“ poděkovala Chloe Alex, čímž přerušila tok jejích myšlenek.

„Nemáš zač. Už se ti ozvali ze servisu?“

Chloe se zašklebila – vypadala při tom překvapivě hezky. „Jo, včera večer mi přišel mail. Nové auto by vyšlo levněji. Tohle je už třetí oprava. Zbytečně vyhozené peníze.“

Alex projela kruhovým objezdem směrem na Trallwn.

„Naznačuješ mi tím, že budeš zítra zase potřebovat odvoz?“

Chloe jí věnovala úsměv. „Vadí to?“

„Ani ne. Stejně tudy pojedu.“

Chloe se usmála a znovu si zachumlala obličej do bundy. Otočila hlavu k oknu a pozorovala, jak auta u dalšího blížícího se kruhového objezdu popojíždí šnečím tempem.

„Máš toho dneska hodně?“ zamumlala.

Alex zakoulela očima. „Copak je to někdy jinak? Vidělas v poslední době moji kancelář? Mám spoustu restů, ta hromada papírů mi přerůstá přes hlavu. Než mě povýšili, považovala jsem jižní Wales za poměrně klidnou oblast. Člověk si musí dávat pozor na to, co si vlastně přeje, no ne?“

Alex získala hodnost detektiv inspektorky před pár lety. Při tak rychlém tempu, stále zavalená prací, se začínala bát, jestli jí život neprotéká mezi prsty. S rozvodem se obavy vystupňovaly až k naprosté panice. Místo aby si vydechla a začala trochu žít, jela na plné obrátky, rozhodnutá setrvat ve svém pracovním nasazení – stejně jako pasažér potápějící se lodi, který se drží posledního záchraného člunu.

„Myslím si, že by ses začala nudit, kdyby všude kolem panoval klid a mír,“ poznamenala Chloe. „Ale jestli si dopřeješ pauzičku a dostaneš chuť zajít na drink, dej mi vědět. Obvykle se obětuju, nepiju a dělám řidiče. Ale teď nemám auto, tak to budeme muset vzít městskou hromadnou.“

Alex se pousmála. Byla to hezká představa. Jednou po Vánocích se jim takhle vyrazit podařilo. Byla to „taková jízda“,

že domů dorazila před půl jedenáctou. Chloe byla na svůj věk rozumná, což Alex naprosto vyhovovalo. Nepotřebovala si připadat starší, než byla.

„Dopřát si pauzu,“ zasnila se Alex. „To by byla paráda.“

Objevila se před nimi budova policejní stanice. Měla tentýž odstín šedi jako obloha, která tvořila pozadí. Stála na rohu ulic v samém středu městečka Pontypridd, jako by měla nad jeho obyvateli sama držet stráž. Alex často přemýšlela, jestli by se nedalo něco udělat pro to, aby vzhled stanice nepůsobil tak nepřátelsky. Na druhou stranu si říkala, že by barva mohla pokazit zamýšlený účel existence budovy. Koneckonců nebyli přece na stanici pro zábavu.

Z auta vyhnala Alex představa, že má před sebou perný den. Chloe ji vlastně odhadla správně. Kdyby Alex neměla co na práci nebo by tu nemusela být, zbývalo by jí moc času na přemýšlení o věcech, které ji pronásledovaly v tichých nočních hodinách. Kdykoli uléhala, čekaly na ni u postele a hned se jí připomínaly. Dnešní odpoledne stráví papírováním – zavřená v kanceláři; ta myšlenka není zas tak odpudivá. Asi by si měla práci na stanici maximálně užít, když už se jí tato vzácná příležitost naskytla.

2. KAPITOLA

Byl konec ledna; krajinu zasáhl silný mráz, mrzlo, až praštělo. Nebyla sice venku, ale moc dobře věděla, co chlad dokáže. Dělal jí společníka několik dní. Kolik přesně? Těžko říct. S každou uplynulou hodinou a s každým dalším ponížením, kterému byla vystavena, jí zima pronikala až do morku kostí. Čekala na smrt jako na vysvobození.

Napadlo ji, jestli si jejího zmizení vůbec někdo všiml. Stěhovala se po známých, nocovala, kde se dalo – a nebylo to vůbec špatné. Jedině tak mohla uplynulých osmnáct měsíců přežít. Nedokázala vydržet na jednom místě, zato teď sedí přivázaná k židli. Není to ironie osudu? Jakmile za sebou jednou zabouchla dveře, k dalšímu kontaktu neměla po dlouhé měsíce důvod. „Přátelé“, u kterých zůstávala, se najednou ukázali úplně v jiném světle. Vlastně je spíš pořádně neprokoukla. Využila je stejně tak, jak oni využili ji. Nakonec dostala, co jí patřilo.

Mohl si vůbec někdo všimnout, že zmizela?

Svoje pocity rozebírala s jediným člověkem, kterého si za posledních pár měsíců trochu pustila k tělu. Teď tu byl s ní – a ona se nedokázala z jeho spárů vymanit.

Pokoj se nořil do temnoty, jediné okno v místnosti bylo zatlučené silnými dřevěnými prýčkami. Na zdech visely těžké černé závěsy. Netušila proč ani co zakrývají. Občas neviděla

nic. Víčka jí padala únavou, ale zavírala je, jenom když ji nechal o samotě. Spánek však ani tehdy nepřicházel. Několik dní nezamhouřila oka. Kolik času by tady musela strávit, než by dočista přišla o rozum?

Zpočátku plakala. Když se probudila na neznámém místě, přivázaná k židli mužem s maskovaným obličejem, rozplakala se, křičela a žadonila. Nabízela mu věci, ze kterých se jí zvedal žaludek. On ale o nic z toho nestál. Prostě o ni nejevil zájem. Co od ní chtěl?

Obtížně si dávala dohromady události, v jejichž důsledku skončila tady. Na něco si vzpomínala, ale nad spoustou věcí visel otazník. Ano, byla v práci. Občas jezdívaly s kolegyní domů taxíkem, ale z té cesty si nedokázala vybavit nic. Dokonce ani to, že vůbec nějaká cesta proběhla.

Zápěstí a kotníky měla přivázané k židli. Paže za zády svázané tak, že je měla už úplně odkrvené. V dlaních svírala uzly provazu, který ji pevně obepínal. Pokoušela se je stisknout ve snaze předřít provaz o dřevěné okraje židle, ale jenom si rozdrásala kůži. Veškerá naděje byla ta tam. Odtud se živá nedostane.

První den jí ostříhal nehty. Nechal ji samotnou, měla pocit, že to trvalo celou věčnost. Oči měla tak uslzené, že ani pořádně neviděla; hlavou se jí honily černé myšlenky – představovala si, jak to s ní skoncuje. Pokusila se vykopnout nohy a vysunout boky dopředu, ale židle se naklonila a převrátila, takže skončila na zemi. Jenom si tím pohoršila – zůstala ležet přivázaná k židli, v pravé paži postupně ztrácela cit. Nakonec se její únosce potichu vrátil.

Překlopil židli i s ní zpátky, jako kdyby byla lehká jak pírko. Mluvila na něj, ale marně. Když jí uvolňoval ruku ze

zašmodrchaných uzlů silného provazu, stoupla jí hladina adrenalinu. Udeřila ho a přitom nehtem zavadila o tmavou masku na jeho obličej. Konečně ho spatřila – a myslela, že namíste umře. Kdyby se tohle nestalo, mohly se věci vyvíjet jinak? Těžko říct.

Poznala ho a udělalo se jí zle. Zbytky jídla – jakési šlichty z předchozího večera – se octly na jejím tričku a znečistily bavlněnou látku; vzduch v místnosti prostoupil kyselý a silný zápach zvratků.

Začala si ten večer vybavovat. Ano, viděli se a měla z toho radost! Paměť se jí v útržcích postupně navracela; také jí nabídl odvoz a ona souhlasila...

„Proč to děláš?“ zavzlykala. „Nic jsem ti neudělala.“

Sáhl do kapsy a vytáhl jakousi malou černou krabičku. V tu ránu se napnula jako struna. Rozepjal na krabičce zip a vytáhl malé nůžky, kterými pomalu rozstříhával zašpiněnou látku. Už neměla sílu vzpírat se. Seděla ve tmě jen v podprsence a třásla se zimou. Její věznitel v rukavicích svíral nůžky a ona měla kotníky stále přivázané k židli – neměla šanci utéct. Další pokusy bojovat by ho jen rozčílily a co by ji pak čekalo?

„Prosím,“ žadonila, když odstranil poslední kus látky. „Prosím tě, řekni něco.“

Muž si přímo před ni přisunul stejnou židli. Posadil se a uchopil ji za levou ruku. Měla pevné a nalakované nehty. Jejich pohledy se letmo setkaly. Jak to, že ho předtím nepoznala? Samozřejmě že to byl on.

„Nechápu, o co ti jde,“ vzlykala.

Postupoval metodicky, zastříhával každičkový nehet až ke kůži. Když u třetího zjistil, že jsou umělé, rozzuřil se. Divoce se na

ně vrhl, zohýbal je a odtrhával i s lepidlem pod nimi. Vykřikla bolestí, čímž ještě přilila olej do ohně.

Potom odešel z místnosti.

Dívka se rozhlédla kolem sebe a očima zoufale pátrala po něčem, čím by svého únosce mohla uhodit.

Vrátil se a znovu se před ni posadil. V ruce svíral kleště.

„Ne!“ zoufale prosila, usazené oči ji pálily. „Nedělej to, prosím.“

Bránila se, ale marně. Uhodil ji do obličeje. Rána byla tak silná, že se jí udělaly mžitky před očima a židle se převrhla na zem. Sedl si obkročmo na její zhroucenou postavu, znovu ji drapl za ruku a z prstů jí začal odtrhávat jeden nehet po druhém.

Omdlela. Nepamatovala si, co všechno se stalo, když ale znovu nabyla vědomí, chyběly jí všechny nehty na rukou a měla je pokryté zaschlou krví. Zápěstí jí znovu přivázal k židli, ale tentokrát ze strany, aby na ně viděla. Při pohledu na své zakrvácené ruce vyjekla. Vzpomínka na všechnu vytrpěnou bolest se znovu přihlásila. Muž její křik ignoroval. A tak nakonec ztichla a přemýšlela, jak by mohla uprchnout.

Jenže věděla, že se jí to nepodaří.

Když se trochu uklidnila, zkusila se s židlí posunout přes místnost s holou dřevěnou podlahou; podařilo se jí dostat se ke dveřím, ale když se přiblížila, zjistila, že jsou zamčené. Výlet s židlí přes celou místnost jí sebral veškerou energii, oči jí zalily slzy beznaděje a odplavily jakoukoliv vyhlídku na lepší budoucnost.

Čekala na smrt a modlila se za ni. Ta ale nepřicházela.

Při další návštěvě na ni promluvil. Dotáhl ji zpátky na původní místo, postavil se za ni a sevřel jí ramena. Slyšela, že

vyndal něco z kapsy, chytil ji za vlasy a pak vnímala zvuk a pohyb nůžek. Najednou byl culík jejích dlouhých vlasů pryč.

„Myslel jsem, že bys mohla být jiná,“ řekl, „ale ty jsi stejná jako všechny ostatní.“

Když před chvílí vešel do místnosti, zrychlil se jí dech. Teď stál za ní. Ona seděla s odstřiženými vlasy v klíně a cítila, že jí srdce už nebije tak zběsile.

Sevřel jí ramena.

„Promiň,“ vzlykala zajíkávě. „Řekni mi, co ode mě chceš... pověz mi, čím jsem ti ublížila. Udělám, co budeš chtít. Slibuju.“

Teď už jí nepřišlo zatěžko prosit – ve chvíli, kdy byla smrt na dosah. Zklamalo ho, co řekla. Chystala se mu povědět něco, co by ho mohlo obměkčit, ale její zoufalství a úpěnlivé kňourání jeho nenávisť jen vystupňovalo.

Čekala, jestli ještě něco řekne. Kdyby s ní znovu promluvil, možná by ho dokázala uklidnit. Kdyby ho přiměla, aby si s ní pořádně popovídal, možná že by ho přemluvila. Třeba má ještě nějakou naději.

Vzápětí ji bodl do krku a všechny její myšlenky se rázem rozplynuly.

3. KAPITOLA

Alex se skláněla na břehu řeky nad pozůstatky těla. Toho rána hladina stoupla a proud byl prudší než obvykle. Uháněl směrem na jih rychlostí, která věštila skryté nebezpečí. Jako kdyby se sama řeka toužila něčeho zbavit. Což se ostatně brzy ráno stalo. Na břehu leželo vyplavené lidské tělo. Objevil ho nic netušící běžec, který hledal mezi stromy soukromí, aby si ulevil.

Alex pootočila hlavu. Potřebovala se nadechnout čistého vzduchu, protože měla roušku. Dělal se jí špatně od žaludku. Nezdálo se jí, že by se policistů, kteří pobíhali kolem stanu a na cestě u parku na opačné straně místa činu, událost nějak hluboce dotkla. Jako kdyby byla vyplavená těla mladých žen na břehu řeky na denním pořádku. Uvědomovala si, že by za těch sedmnáct let u policie měla být už trochu otrlejší, ale ještě na tom bude muset zapracovat. Všechno se jí nakonec vždycky podařilo překonat, každé ráno v práci nasadila profesionální výraz a události, kterých byla svědkem, vytěsnila. Ty se jí však časem vracely a neustále ji pronásledovaly.

Severní stranu parku Bute policisté uzavřeli; zvědavce, kteří se tu sešli, aby pozorně sledovali probíhající drama, poslali pryč. V létě tuto část parku hojně navštěvovali rodiny i studenti; širší část řeky lidé využívali jako bazén. Milovníci slunce se tu za teplého počasí svlažovali. Dospívající mládež se mezi sebou předváděla a soutěžila ve skocích z mostu.

V této roční době by však ani ten největší ztřeštěnec vodu nezkusil.

Policisté vztyčili stan, aby chránil tělo před přírodními živly, ačkoli ho voda už nějakou dobu značně pustošila. Uniformovaní policisté prozkoumávali okolní části parku a břehu řeky. Místo činu nafotili, sepsali hlášení o stavu těla a zkoumali, jakému týrání byla mladá žena před smrtí a po ní vystavena.

Alex ještě nikdy neviděla oběť v tak žalostném stavu. Řekou znetvořené tělo bylo oteklé a pokryté puchýři. Kotníky a zápěstí svázané silným provazem. Pozůstatky igelitových tašek, které měla oběť připevněné na končetinách a které vypadaly jako na zemi pohozené odpadky, byly zatížené kameny.

Oběti něco ohryzávalo kůži a kousalo do masa tak dlouho, až se jí na těle objevily ošklivé rudé podlitiny. Byla samá modřina. Všechny nehty na obou rukou pryč. Mnohé mohla zavinit řeka, přesto si dívka před svou smrtí musela prožít nevýslovnou hrůzu.

Co to je za člověka, který se na druhém dopustí takového násilí?

Alex se na chvíli postavila, aby uvolnila napětí v lýtkách, ale nedokázala se otočit. Kdyby se od oběti odvrátila, připadala by si neuctivě. Měla by pocít, že dívku nechává v tomhle potupném stavu samotnou a opouští ji ve chvíli, kdy přítomnost druhého člověka potřebuje. I když Alex měla citlivý žaludek, nikdy by neodešla, když ji někdo potřeboval. A mrtví její pomoc potřebovali často víc než živí.

„Kdo ti to provedl?“ řekla měkce, jako by jí mrtvá mladá žena mohla odpovědět.

Znala svého vraha? Většina obětí ho znala, náhodné útoky bývaly důsledkem nějakého zběsilého záchvatu šílenství.

Tenhle zločin však někdo předem a metodicky naplánoval. Proč jí strhal nehty? Byla přitom pořád naživu? Proč skončila právě tady?

S příchodem patoložky do stanu zavál mírný větřík.

„Nevysvětluj si to špatně, ale doufala jsem, že se tak brzy nevidíme,“ pozdravila ji Helen.

Ženy se setkaly při dvou nedávných případech. Alex jí rozuměla. Věřila, že prožije klidný začátek roku, ale pomalu si začínala myslet, že jí a jejímu týmu nebylo slovo „klidný“ prostě souzeno.

„Barbarství, co?“

Alex mlčela. Z obličejů poničeného vodou na ni hleděl pár mrtvých očí.

„Ty nehty,“ promluvila Helen, když se skláněla k tělu, a opatrně uchopila dívčinu levou ruku. „Řekla bych, že tohle jí udělal ještě zaživa.“

Alex se otrásla. „Myslíš kvůli těm stopám na zápěstí?“

Kůže na dívčině zápěstí byla ošklivě pořezaná – vykazovala známky zápasu; dívka se očividně snažila ze svého vězení, ať už to bylo kdekoli, uniknout. Alex přejela pohledem celé dívčino tělo a srdce se jí sevřelo: na horní části trupu měla dívka jen podprsenku zašpiněnou od bláta, na nohách kožené legíny, které potrhala řeka. Musela být hrozně vyděšená – smrt měla přece na dosah. Byla však i statečná – nepřestávala bojovat, ačkoli musela tušit, že tuhle bitvu nemůže vyhrát. Nade vši pochybnost ji do řeky hodili už mrtvou. Hluboká rána v krku toho byla jasným důkazem.

„Vypadá to, že bojovala, co mohla.“

Helen se naklonila k tělu. „A hele,“ řekla a ukázala na dívčinu hlavu. „Ostříhali jí vlasy.“

Prsty jemně směřovala po hlavě níž; trochu ji naklonila na jednu stranu, aby Alex viděla zašmodrchané vlasy, které se dívce přilepily k lebce; byly spleené špínou, která pocházela z řečiště. „Nejsem sice kadeřnice, ale hádám, že jí odstříhli culík.“ Ruce v rukavicích vztáhla k temeni svojí hlavy a pohybem naznačila, co se stalo – pro jistotu, kdyby si Alex nedokázala představit, co má na mysli. „Řekla bych, že si náš vrah schoval na památku suvenýr.“

„Jak dlouho myslíš, že byla ve vodě?“

Helen pomalu položila dívčinu hlavu zpátky na zem. „Ne tak dlouho, jak si dotyčný přál. Stádium rozkladu neukazuje na dobu delší než dva týdny. Tohle,“ vysvětlovala a rukou v rukavicích se dotkla zbytků igelitové tašky připevněné k dívčinu zápěstí, „ji pravděpodobně mělo udržet pod vodou delší dobu. Zřejmě dost dlouho na to, aby došlo k úplnému rozkladu.“

Zbytky igelitových tašek připevněných k zápěstí oběti byly zřejmě zatíženy kameny. Ty měly stáhnout dívčino tělo pod vodu a zničit stopy. To by vysvětlovalo, jaké místo si vrah pro vhození mrtvolý zvolil. Tady byla řeka nejhlubší. Ve většině obdobných případů se těla ponořená pod hladinu vynořila opět v tomtéž místě nebo nedaleko místa, kam byla vhozena.

Pokud vrah hodil mrtvolu do vody právě tady, jak se mu podařilo dostat ji přes park až sem? Auta do parku nesměla. I v tomto klidném ročním období bylo vyloučené, aby ji dopravil až sem, aniž by si ho někdo všiml. V deset hodin se brána parku zamykala, což znamená, že se sem v noci nikdo dostat nemohl.

Helen se vyjádřila jednoznačně – tělo bylo vhozeno do řeky poblíž místa, kde bylo nalezeno. Ale jak?

Alex se znovu zadívala na mrtvou dívku ležící na břehu řeky. Pocítila obrovskou úzkost: nevzdám se, dokud nenajdu toho, kdo na ní spáchal tak ohavný zločin.

Než se jí ho však podaří dopadnout, bude mít stále před sebou ten obličej a v něm hrůzu, kterou si dívka krátce před smrtí musela prožít.

4. KAPITOLA

Skupinové terapie se toho večera zúčastnilo šest lidí: dva terapeuti dobrovolníci a čtyři členové skupiny. Všichni zůstali sedět v kabátech, protože v místnosti byla zima. Elektrický ohřívač se třemi topnými tělesy nastavený na nejvyšší teplotu nijak zvlášť nehřál – v místnosti byl cítit jen pálicí se prach. Přestože řadu oken podél vzdálené zdi zakrývaly starobylé sametové závěsy, do místnosti pronikal chlad.

Sean Pugh se pořádně rozkašlal, jako by na tu ledárnu chtěl upozornit.

„Rachel,“ oslovil Tim plachou dívku sedící na protější straně kruhu a usmál se na ni. „Doufám, že se tento týden cítíš líp.“

Rachel se začervenala a přikývla, načež se Tim obrátil k dalším členům skupiny.

„Chce někdo začít?“ vyzval ostatní. „Jak se vám tenhle týden daří?“

„Stojí to za prd.“

Tim se obrátil ke Carlovi Andersonovi. Nohy dlouhána, který dnes očividně neměl svůj den, vyplňovaly snad celý kruh.

„A proč to stojí za prd?“

Carl pokrčil rameny. „Je to pořád dokola, no ne? Pořád to stojí za starou belu.“

„A jak to jde v nové práci?“

Carl znovu pokrčil rameny. „Ujde to.“

I když byl Carl skoupý na slovo, stačilo se na něj podívat a měli jste jasno. Zloba z něj jen čišela, ale ostatní členové skupiny byli k jeho mizerné náladě lhostejní, tedy s výjimkou Rachel, která si dávala záležet na tom, aby si od Carla držela odstup. Pokaždé si dala pozor, aby se posadila stranou a ne naproti, kde by ho měla po celou dobu přímo před očima.

Před Vánoci Carl při sezení oznámil, že ho čeká nová práce na částečný úvazek – bude pracovat jako vyhazovač v jednom klubu v Pontypriddu. Po pár týdnech se ukázalo, že novým zaměstnáním nijak nadšený není. Nebyl prototyp člověka, kterého by si při zakládání skupinové terapie oba terapeuti, Tim Cole a Connor Price, mezi sebou přáli mít. Spolek založili proto, aby pomáhali místním mladým lidem trpícím úzkostmi a depresí. Carl však neměl ani jednu z těchto diagnóz. Ani nebyl tak mladý. Byl jenom frustrovaný a jeho vztek začal působit i na ostatní členy skupiny.

„Prožil někdo z vás tento týden něco zajímavého?“ zeptal se Connor ve snaze odvrátit pozornost od Carla. „Minulý týden jsme tu mluvili o meditaci.“ Bože, pomyslel si. Meditace. Další z Timových nekonvenčních teorií. Až přijde jaro, bude po ostatních chtít, aby venku objímali nejbližší strom. Ale pokud nebyl alespoň pět minut v centru pozornosti Carl nebo Tim, určitě to stálo za to. „Zkusil někdo meditoval?“

Carl si opovržlivě odfrkl, což ostatní přešli bez povšimnutí. Rachel se nervózně zavrtěla na židli. Connorovi proběhlo hlavou, že je možná načase, aby Carl jednou provždy ze skupiny odešel. Lidé se v jeho společnosti cítili nepříjemně, a pokud se tohle stává při skupinové terapii, popírá to samotný její účel. Možná chápal Carlovy pochybnosti vůči

Timovým léčebným praktikám, ale na rozdíl od něj se snažil být naoko zdvořilý a svoje opovržení nedával najevo.

Connor uměl své niterné pocity bravurně skrývat. V tom byl opravdu dobrý.

„Zkoušela jsem to,“ přihlásila se Sára a odhodila své dlouhé blond vlasy z obličeje. „Bylo to fajn. Vážně.“ Ve slovech „fajn“ a „vážně“ schválně protáhla samohlásky, takže věta vyzněla dvojsmyslně.

„Co jsi zkoušela?“ zeptal se Tim a natáhl se pro kulicha, který ležel na zemi. Znovu si ho nasadil, aby chránil svoji plešatou hlavu před lezavou zimou místní obecní klubovny. Connor, který seděl vedle něj, se zavrtěl. Sean po něm vrhl pohled, jehož si Connor nevšiml, ale Sára věděla, že pochopil její narážky.

„Normálka... prostě jsem zkoušela dýchání. Zkoušela jsem vdechy a výdechy... pomalu dovnitř a ven...“

Stále upřeně hleděla na Connora a čekala nějakou odezvu.

„Meditace mi opravdu pomohla, když jsem se poprvé dostal ven z vězení,“ začal Tim; pohledy, které si mezi sebou vyměnili někteří členové osazenstva, nevnímal. Terapeuti si přáli, aby členové skupiny o sobě a své minulosti mluvili naprosto upřímně. Ale nejdřív začali o vlastních zážitcích sami – chtěli tím prohloubit vzájemnou důvěru. Tim byl zcela otevřený: mluvil o drogové závislosti, krátké etapě života na ulici; rozpovídal se i o delším pobytu za mřížemi. Connor přemýšlel, jestli toho jeho kolega na sebe neprozradil příliš. Čestnost je sice hezká věc, ale není třeba ji přehánět, člověk na to může šeredně doplatit.

„Paradoxně,“ pokračoval Tim, „se lidé domnívají, že pobyt ve vězení není žádný med, ale když sekáte latinu a hledíte si

svého, dá se to v pohodě zvládnout. Ale dostat se ven z kriminálu – to je úplně jiný mazec. Člověk je zpátky na svobodě, nemá kam jít a nemá pro co žít. Je to těžké. Občas pomůže hodit všechno za hlavu. Chce to prostě čas. A co ty, Seane?“

Sean Pugh tiše seděl a vstřebával obsah Timových slov, nebo to tak alespoň vypadalo. Sean byl vysoký, hubený a paže měl potetované odshora dolů; tetování ukryvalo příběh – zobrazovalo události, které Sean považoval za hlavní viníky svého života na šikmé ploše (při druhém sezení skupině podrobně líčil příběh, který jeho tetování zachycuje; pyšně prohlásil, že to, co nosí s sebou a co si může pohlídat, už ho neporazí); tři roky strávil ve vězení – za krádež auta a ozbrojenou loupež a teď, v pouhých dvaadvaceti letech, byl bez práce a žil u matky.

„Cože? Promiň, cos to říkal?“

„Jestli jsi zkoušel meditaci, když tě propustili z vězení – jestli ti pomáhala vrátit se zpátky do normálního života.“

Sean se podíval na Tima, jako kdyby mluvil čínsky. „Teda... ne. Ale hodně jsem poslouchal muziku. Znáte to, prostě se tím tak trochu odreagovat.“

Connor Price nechal rozhovor běžet a sám do něj už nevstupoval. S úšklebkem pozoroval Sáru. Rachel přestala věnovat pozornost Timově další otázce – ptal se Seana na jeho oblíbenou hudbu –, místo toho ji naprosto pohltila neslyšná komunikace, která se odehrávala mezi Connorem a Sárou: oba nenápadně pohybovali ústy, měli přivřené oči a zdálo se, že mezi nimi probíhá tichý rozhovor. Carl vytáhl z kapsy telefon a zkontroloval čas.

„Zajdeme dneska na jedno?“ přerušil Connor debatu.

Skupinové sezení pokaždé začínalo v klubovně a pokračovalo v hospodě. Zima jim obvykle posloužila jako dobrá

výmluva, i když vlastně žádnou nepotřebovali. Carl se k nim nikdy nepřipojil. Connor se domníval, že si nepřeje, aby ho s nimi na veřejnosti někdo spatřil. Co kdyby náhodou narazil na někoho známého? Kdyby se přiznal, že si vyrazil se svojí terapeutickou skupinou, mohla by utrpět jeho image tvrdáka, o kterou tolik usiloval.

„Jsem pro,“ hlásil Tim.

Pár dalších souhlasně přikývlo, ostatní jen něco zamumlali. Connor vstal ze židle a vypnul radiátor, vytáhl šňůru ze zásuvky a přesunul přístroj dál do místnosti. Ostatní vraceli židle do rohu a hlučně je na sebe skládali.

„Neozvala se někomu z vás Lola?“ obrátil se Connor k Timovi.

Tim zavrtěl hlavou.

„Říkala, že přijde po Vánocích,“ vzpomínala Sára.

„No a viděl jste jí teda někdo?“

Sára pokrčila rameny. „Vlastně nikdy nechodila zvlášť pravidelně, ne?“

Connor se otočil zpátky ke zdi a dělal, že má plné ruce práce s rolováním kabelu. Nestál o to, aby se na něj druzí dívali. Na pivo se mu ani trochu nechtělo, ale domů taky ne. Vlastně nevěděl, co chce. Tedy kromě jedné věci: na „tamto“ myslel neustále.

5. KAPITOLA

Alex seděla na kraji stolu v hlavní zasedací místnosti policejní stanice a dívala se na fotografii oběti na nástěnce před sebou. Členové vyšetřovacího týmu se sešli, aby si o případu promluvíli, než odjedou domů. Alex by se za normálních okolností také chystala, ale tentokrát to nešlo. Přece nemohla dopustit, aby oběť vraždy čekala až do začátku dalšího pracovního dne. Pokud mohla nějak prospět, neváhala a pustila se do práce.

„O čem přemýšlíš?“

Alex si všimla, že ji pozoruje vrchní inspektor. Stále seděl u jednoho z počítačů, ale byl tak potichu, že na něj úplně zapoměla. Nerada před ním promlouvala k členům vyšetřovacího týmu; připadala si pak jako puberťačka, která se chtěla blýsknout před svým oblíbeným učitelem. Po letech společné práce jí to připadalo směšné. S Harrym Blakem se znali léta; byl to muž, který se ke všem vždycky choval férově. Když se rozhodla pro umělé oplodnění, překvapil ji svojí shovívavostí. Vehementně se jí zastával, když si podle nesmyslných pravidel o pracovní nepřítomnosti měla vzít neplacené volno ze zdravotních důvodů. Podle vnitřních směrnic bylo umělé oplodnění otázkou „životního stylu“. Jako by si nechávala dělat plastiku prsou, napadlo tenkrát Alex.

„Ale, vždyť mě znáš,“ odpověděla ledabyle. „Není to nic důležitého.“

Harry pozvedl obočí; věděl, že je to přesně naopak. Alex neuměla odpočívat. V jejích tmavých očích se skrývalo mnohem víc, přesto se s klidem bránila sdílet své myšlenky s ostatními.

„Jak se dostalo tělo přes park k řece?“ přemýšlela Alex nahlas. „Oběť byla drobná, ale i kdyby nevážila nic, jak sakra mohl vrah zdolat takovou vzdálenost, aniž by ho někdo viděl?“

Harry si prohrábl krátké šednouce vlasy, zahleděl se stranou a zamyslel se. „Do kolika hodin nechávají park otevřený?“

„Podle webových stránek obecního úřadu se zavírá poměrně pozdě, a to i teď přes zimu.“ Alex ukázala na jiný počítač. Stránka visela stále na obrazovce; detailně ji prostudovala ještě předtím, než mluvila se svými lidmi. „Jediná možnost je, že se tam někdo dostal vozem.“

Gestem naznačila Harrymu, aby se přišel podívat.

„Soudní lékařka s jistotou tvrdí, že vrah vhodil tělo do řeky v místě nebo poblíž místa, kde ho řeka později vyplavila. Mrtvolu převezl k řece ve voze – to je jediné možné vysvětlení. Přesto se na stránkách uvádí, že tyto trasy jsou veřejnosti nepřístupné.“

„A jaká vozidla do parku můžou?“ zeptal se Harry a stále upřeně hleděl na monitor.

Alex sklouzla ze stolu a usadila se na vedlejší židli. Prsty přejížděla po klávesnici notebooku. Do vyhledávače napsala „vozidla s povolením k vjezdu do parku Cardiff Bute“ a rázem získala celou řadu možností. Za okamžik našla stručné informace o parku, které si mohla přečíst i veřejnost. Psalo se zde nejen o historii parku, ale také o možnostech přístupových cest pro vozidla s povolením k vjezdu.

„Přečti si tohle.“

Park byl veřejnosti zpřístupněn v roce 1947; původně býval soukromým majetkem Cardiffského hradu a sloužil jako zahrada. Od doby, kdy byl zpřístupněn veřejnosti, vytvořili pouze dva další vjezdy.

Obecní úřad uznal, že je potřeba povolit nový vjezd pro vozidla se zvláštním určením. Týkalo se to několika skupin vozidel, která parku poskytovala nejrůznější služby: zásobovala lesní školku, zajišťovala vybavení a stavbu pódíí pro společenské akce, údržbu a správu přítoku vody, údržbu břehů a běžnou péči o zahrady.

Nejčastěji se různé akce pořádaly v části zvané Cooperova louka. Alex tam párkrát byla. Jako uniformovaná policistka se účastnila akce nazvané Oslava v parku: během těch dlouhých a nekonečných hodin by bývala vděčná za nějakého opilého pobudu, prostě za něco, co by narušilo tu fádňní monotónnost. V roli civilisty pak čekala se skupinou žen s číslem na zádech na začátek každoročně pořádaného závodu na podporu výzkumu rakoviny nazvaného Závod pro život. Běh sám o sobě byl pro ni dostatečnou výzvou; neměla zapotřebí, aby ji ještě ovládal smutek a úzkost, a tak se snažila příliš nevěnovat pozornost vzkazům pro zesnulé a jejich fotografiím, které měly kolem se hemžící účastnice připevněné na růžových tričkách.

Alex neměla běh ani trochu v lásce, ale tu hnusnou rakovinu nenáviděla ještě víc.

Podívala se na vrchního inspektora Blakea, který se na stanici vrátil teprve nedávno. Postrádala ho tam. Jistě, občas dokázal být pořádně neústupný, ale byl čestný a férový, což jsou dvě zdánlivě všední ušlechtilé vlastnosti, které světu často chybí. Před osmnácti měsíci mu diagnostikovali rakovinu

prostaty. Jeho rodinu to dost těžce zasáhlo; konkrétně jeho dvě děti – tehdy jim bylo jedenáct a dvanáct. Harry se podrobil léčení. Lékaři kvitovali, jak skvěle jeho organismus na ozařování reaguje; zároveň mu nařídili klid nutný k zotavení. Se zarputilostí, která mu je vlastní, se Harry rozhodl rady lékařů ignorovat.

Alex se při vzpomínce na Chloe a její první setkání s vrchním inspektorem pousmála. Tehdy nebylo jasné, komu je trapněji, jestli Harrymu, nebo Chloe. Alex měla do konce dne o zábavu postaráno. Chloe začala pracovat na oddělení, když byl Harry na nemocenské; při návratu si ji spletl s maturantkou-stážistkou. Harry neměl moc času někoho zaučovat, a tak ji nepřivítal zrovna přívětivě, rozhodně tím však všechny pobavil. Chtěl dát najevo, že bere novou kolegyni na vědomí, a tak se jí zeptal, jestli má na stanici nějaké příbuzné. Chloe, která jeho mylnou domněnku pochopila po svém, mu s kamenným výrazem ve tváři oznámila, že její otec pobývá na cele číslo čtyři. Tehdy Alex viděla Harryho poprvé se začervenat; totéž se stalo Chloe, poté co zjistila, s kým má tu čest.

Ano, Chloe vypadala mladší než na svých šestadvacet, ale jakmile ji Harry dostatečně poznal, rychle pochopil, že zdání klame a že tahle mladá žena v sobě skrývá daleko víc.

Alex bylo jasné, že o Chloe spoustu věcí neví, ta si však svoje soukromí chránila a její nadřízená to respektovala.

„Vjezd severní bránou je přímo v centru města,“ poznamenal Harry a vytrhl Alex z myšlenek. „Což by znamenalo, že někdo jel s mrtvolou ve voze po hlavní a pak zahrnul do parku.“

Alex se udělalo špatně. Tu chuděru viděla jenom na krátko poté, co její tělo vyplavila řeka. Ale ještě dlouho bude trvat, než ten obraz dostane z hlavy.

Znovu se přinutila vrátit se myšlenkami do parku. V zimě se na Cooperově louce žádné společenské akce nekonaly, čímž byla jedna skupina vozidel vyloučena. Alex vůbec netušila, co si má pod označením „údržba a správa přítoku vody“ představit, ale bude muset zjistit, co to přesně znamená. Co se týče školky a zahrady, zaměstnávali vůbec v zimě zahradníky? Nepatřila tahle činnost pod sezónní práce? Na zahrádce před domem zasazovala jednou ročně cibulky narcisů, za což se následujícího jara dočkala odměny v podobě sedmi kvítků, které po týdnu zvadly a uschly. Zahradničení rozhodně nebyla její doména.

„Najdu tu ulici.“ Na googlu zadala „Boulevard de Nantes“ a na mapě našla místo, kde mohl vůz s mrtvolou zabočit do parku. Vjezd se nacházel nedaleko semaforů, souběžně s koncem pěší Queen Street, což je oblíbená obchodní ulice v samém centru města.

„Čekala bych, že na semaforech budou kamery,“ poznamenala, „ale nemusí být. Hned ráno to ověřím. Zjistím, jestli tam jsou a jestli byly zapnuté.“

A co přijde potom? Podle Helen Collierové bylo tělo ve vodě zhruba dva týdny. Někdo bude muset projít záznamy průmyslových kamer, aby identifikoval každý vůz, který v té době vjel do parku.

Komu uloží tuhle zábavnou práci, která zabere přibližně týden?

„A teď,“ řekl Harry, „teď bys asi měla jít domů.“

„Asi jo.“ Zachytila jeho pohled a zvedla ruce, jako že se vzdává. „Dvě minuty a potom mizím,“ zalhala. „Slibuju.“

Zavřela internetovou stránku a čekala, až vrchní inspektor odejde. Pak vyhledala profily, které předtím získala z databáze

pohřešovaných osob. Jestliže byla tato žena ve vodě přibližně dva týdny, někdo ji zaručeně musel za tu dobu postrádat. Když z databáze vyjel překvapivě dlouhý seznam pohřešovaných osob, pochopila, že nad tímhle úkolem stráví drahnou chvíli. Vešla do ztichlé chodby a zamířila do malé zasedačky, aby si uvařila kávu. Automat na chodbě, který servíroval vodu s rádoby kávovým aroma, si nechala v záloze pro případ, že by naléhavě potřebovala kofein a konvice by se zrovna rozhodla začít hořet jako minulý týden.

Z fotografií pohřešovaných osob vyzařovalo něco neskonale tragického. Dokonce i fotky zachycující veselé chvíle, svatby, promoce, prosluněné dovolené, najednou působily strašidelně – a to jen tím, že se osoba na fotce najednou zařadila mezi pohřešované. Úsměv posmutněl, oči dostaly prázdný výraz, gesta vypadala strojeně, jako kdyby si člověk, který měl zanedlouho zmizet z povrchu zemského, přál prožít právě tyto okamžiky naplno. Jako by chtěl uniknout osudu, který nějak záhadně tušil. Jako kdyby při focení věděl, že náhle opustí svět existující na druhé straně aparátu.

Alex procházela jeden obličej za druhým a upíjela kávu. Šlo o pohřešované syny, bratry, manželky. Každý pro někoho něco znamenal, dokonce i ti, kteří nevěřili, že by tomu tak mohlo být. Kam zmizeli? Co se stalo s těmi, kteří jako jindy odešli do práce a slehla se po nich zem? To přece není možné, aby někdo jen tak zmizel! Ale potkávalo to každý rok tisíce lidí.

S rukou nad klávesnicí si důkladně prohlížela fotku: dívka sedí na zídce na zahradě za domem, za ní vykukuje kousek přerostlého trávníku. Na sobě má bleďmodré letní šaty na ramínka a sluneční brýle posazené na čele. Dlouhé vlasy má

přehozené přes rameno, na tváři lehký úsměv, jako kdyby se bála, že když se naplno usměje, tak se ve své křehkosti rozpadne.

Alex se zdálo, že na ni mladá žena přes obrazovku tiše volá, a i když tu na fotce vypadala úplně jinak, ani na chvíli nezapochovala, že tohle je ta dívka, jejíž tělo vytáhli z řeky.

6. KAPITOLA

Mladí lidé z terapeutické skupiny přišli do hospody a objednali si pivo. Tedy až na Carla, který se omluvil a odešel. Sedli si ke stolku v zadním rohu místnosti. To místo jim vyhovovalo – tady měli svoje soukromí. Nikdo kromě Rachel Jonesové nepostřehl, že Connor a Sára ve stejnou chvíli zmizeli. Rachel seděla pootočená zády k ostatním a tmavýma očima pozorovala prázdnou chodbu, kterou se ti dva vytratili.

*

Connor šel za Sárou k toaletám, chytil ji za loket a vytáhl ji ven do studené noci, na místo vyhrazené pro kuřáky.

„Co to tady hraješ?“

„Co jako?“

Hlasitě vydechl, opřel se rukou o cihlovou zeď a tělem jí bránil v odchodu, přestože oba věděli, že by neodešla, ani kdyby ji nechal.

„Ty víš, co. Všechny ty narážky při sezení. Sáro, musíš s tím přestat! Já tě o to prosím. Jestli to někdo zjistí –“

„Jestli někdo zjistí co?“

Vůbec s ní neměl tu první noc před mnoha měsíci zůstat. Tenkrát po terapii do hospody nešli, zůstali v klubovně. Jasně si tehdejší večer pamatoval, všechny pravdy a doznání,

kteřé si svěřili nejen oni, ale i ostatní členové skupiny. Hned cítil, že k sobě se Sárou mají blízko, jako kdyby je přes celou místnost k sobě táhla nějaká neviditelná nit. Cítil, že ona mu rozumí, a přesně to tehdy potřeboval.

Teď to bylo ale zcela naopak.

Zpočátku ho přitahovala proto, že mu rozumí; teď ho k ní ale táhla už jen jediná síla – ta, kterou cítil v kalhotách, kdykoli stála blízko. Tak jako teď, přestože mu rozum říkal, ať neblázní, že by ho tahle žena mohla dostat do pěkného maléru.

„To, jak jsi mluvila před chvílí na schůzce – to jsi nebyla ty!“
„Neznáš mě.“

Možná je to pravda; a proč taky ne? Všichni se veřejně hlásili k pravdě, ale ve skutečnosti nechávali svoje třinácté komnaty zamčené. Jinak by přece nechodili na terapie.

„Tohle musí skončit, Sáro.“

Přeshlápla z nohy na nohu, napjala se a zkrřížila ruce na prsou. Nesnášela, když takhle vyslovoval její jméno. Byl starší, ale ne zas o tolik. Jak to, že dokázal nasadit tak mravokárný tón? Jako učitel, který hubuje studenta, anebo rodič, když se zlobí na své umanuté dítě.

Myslel si, že se bude chtít hádat, místo toho však ruce uvolnila, nadechla se a řekla: „Já vím.“

Vydechl. „Promiň. Je to všechno moje chyba. Nikdy jsem to neměl připustit. Nechci, abys přestala chodit na terapie, ale jestli máš pocit, že už nemůžeš, tak mě to mrzí.“

Co to říkal? Bylo by mu jedno, kdyby přestala chodit. Měl by mnohem jednodušší život, kdyby jí už nikdy neviděl. Ale kdyby jí to přiznal, mohla by si říct, že nemá co ztratit, prozradila by ostatním, co mezi nimi bylo, a všechno by šlo do háje.